

Forening med den høitagtede Minister end ved en Lov, hvorved de stedfindende Bausfelligheder ikke ville blive mindre. Det er desuden bekendt, at disse Spørgsmaal, i flere Aar have været under Forhandling i Communalbestyrelsen. Udvalget indstiller altsaa, at denne Sag gaar. § 5 indeholder ikke Andet end en modificeret Anvendelse af Loven af 2den Mai 1855. Naar det i denne Lov hedder, at Forældre, der ikke lade deres Børn søge de offentlige Skoler, skulle lade dem møde til Overhøring i Districtets Skole ved hvert Aars Examen, saa hedder det her i § 5, at Børnene skulle møde 2 Gange aarlig til Overhøring for Districtets Skolecommissjon; og naar det i Loven af 2den Mai 1855 hedder, at Skolebestyrelsens Indvilligelse til at være fri for Skolen behøves for de Børn, som ere vedblevne at søge Skolen indtil det fyldte 12te Aar, saa hedder det her i Forslaget: indtil det fyldte 11te Aar, hvilken Formildelse Udvalget har anseet for hensigtsmæssig og svarende til Forholdene. Udvalget indstiller derfor denne Paragraf til Vedtagelse. Vi komme nu til en Række Bestemmelser, hvoraf Udvalget har foreslaet, at de fleste skulle udstryges af Loven, navnlig de, der handle om Fastsættelsen af Inspecteurernes og Lærernes Gager, fordi det er bekendt, at Communen for Niebliffet forhandler derom, og fordi det vistnok kan antages med fuld Sikkerhed, at Communen vil komme til et tilfredsstillende Resultat, og endelig, fordi det ogsaa bør overlades til Communen selv, saasnart den ikke viser en afgjort Utilbøielighed dertil, at faae Tjenesten i sine Skoler besørget for en større eller mindre Betaling, alt efter den stedfindende Fornødenhed. Derimod har Udvalget troet, at Bestemmelsen i § 9 bør beholdes i Lovforslaget, fordi det er Udvalget bekendt, at der drives Misbrug med Børnepligtslovens Bestemmelse om, at de, der ere ansatte som Lærere ved de offentlige Skoler, skulle være fri for deres Børnepligt. Udvalget har fundet det rigtigt, at der blev fastsat, at de Lærere, der paa Grund af deres Stilling vilde fritages for Børnepligten, i det Mindste maatte besørge et større Antal Timer i de offentlige Skoler, end der hidtil har været vedtaget, og at de først skulle kunne ud-

settes af Børnepligts-Nullen, naar de have tjent i 10 Aar. Endvidere har Udvalget troet, at det var fuldkommen stemmende med Ret og Billighed, at man ved Lov gav endeel af de ved Communens Skoler ansatte Lærere Udflugt til at opnaae en fast Ansættelse med Pensionsret, men at det burde overlades Communalbestyrelsen selv i Forening med Skoledirectionen at bestemme, hvor stor en Deel af Lærerne denne Udflugt skulde komme til Gode. Som bekendt er Forholdet ved Kjøbenhavns offentlige Skoler det, at Underviisningen for den største Deel besørges af unge Mænd, der af andre Grunde opholde sig i Hovedstaden og kun søge midlertidigt Erhverv, medens de siden søge bort til andre Stillinger. Dersom imidlertid hele Communens Lærerstand blev en saadan let flydende Masse, er det aabenbart, at Skolerne maatte lide noget derunder; det er aabenbart, at det maa være i Communens og Skolernes egen Interesse at give endeel af disse Lærere fast Ansættelse for at kunne holde de Dygtigste tilbage ved Skolerne. Med en fast Ansættelse følger ganske naturlig Pensionsberettigelse, og da det i den almindelige Lov for Skolevæsenet er fastsat, at Pensionen skal beregnes efter Loven af 5te Januar 1851, saa har Udvalget troet at burde beholde denne Bestemmelse i Loven, uagtet det vistnok er saa, at Communen for sine øvrige Embedsmænd har et fra denne Lov noget forskjelligt Pensionsregulativ. Det er endvidere en Selvfølge, at med Pensionsberettigelsen for de fast ansatte Lærere maa tillige følge Pensionsberettigelse for deres Enker. De øvrige Paragrafer har Udvalget indstillet til Udstrygning. Det er en Selvfølge, at, dersom Loven bliver vedtagen saaledes, som den af Udvalget er foreslaet, blive Tallene over Paragraferne at forandre.

Timestad: Jeg anerkender fuldkommen Alt, hvad der er sagt ved den første Behandling af denne Sag om, at Lærernes Gagering nærmest og hovedsagelig henhører under Communen. Jeg billiger fuldkommen, hvad der af den høitærede Minister og andre ærede Talere er sagt i denne Retning, men jeg kan naturligvis paa den anden Side ingenslunde ind-